

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoCsp/11/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122201075
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8122201075.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a doc. JUDr. Petra Molitorisa PhD. v spore žalobcov: 1) A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. X, XXX XX D., 2) E. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. X, XXX XX D., obaja zastúpení: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenému: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, Košice, IČO: 36 863 017, o určenie, že úver je bezúročný, bez poplatkov, o bezdôvodné obohatenie 2.112,46 eura, a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 19Csp/12/2022-227 zo dňa 14.11.2023, takto

rozhodol:

- Potvrďuje sa rozsudok vo výroku I.
- Odmieťa sa odvolanie voči výroku II.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Súd u r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o splátkovom úvere (úver na bývanie) č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 26.08.2016, v článku II. Ostatné ustanovenia, bod 7., v znení: „Ak dlžník neuhradí splátku Úveru riadne a včas, Banka môže okrem zaplatenia úrokov z omeškania požadovať od Dlžníka aj zmluvnú pokutu za každý prípad omeškania vo výške 25 EUR, a to najviac do výšky určenej podľa právnych predpisov.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. Žalobný návrh žalobcov na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti tohto úveru a vydanie bezdôvodného obohatenia v y l u č u j e na samostatné konanie, v ktorom sa rozhodne aj o trovách tohto konania.“

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie okrem iného odôvodnil tým, že predmetom konania je po tom, čo súd vylúčil na samostatné konanie o nároku žalobcov na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktorom právnom nároku by prináležalo súdu rozhodovať podľa zákona č. 90/2016 Z.z. o úveroch na bývanie platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej v texte „ZoÚB“), určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v úverovej zmluve uzavretej medzi zmluvnými stranami dňa 26.8.2016 a to podľa ustanovení § 53 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy.

Podľa súdu prvej inštancie akékoľvek zmluvné dojednania týkajúce sa sankcií v spotrebiteľskej zmluve musia byť prijaté transparentným, kontraktácnym procesom s prihliadnutím na odbornú starostlivosť banky vo vzťahu k spotrebiteľom, kedy je banka ako dodávateľ finančných služieb povinná splniť všetky svoje povinnosti, aby zmluvná strana spotrebiteľ bola uzrozumená o všetkých svojich právach a

povinnostiach pri porušení, a akých zmluvných povinností. V danom prípade takto zmluvná podmienka dojednaná nebola.

Dospel k záveru, že zmluvná pokuta v zmluve je dohodnutá za každý prípad omeškania, teda akéhokoľvek omeškania v trvaní akejkoľvek dlhšej doby a v akejkoľvek výške omeškania paušálne vo výške 25,- eur, ale s tým, že najviac je to do výšky určenej podľa právnych predpisov. Takéto zmluvné dojednanie pre spotrebiteľa nezakladá žiadne transparentne dohodnuté práva a povinnosti v dôsledku porušenia jeho povinností, pretože spotrebiteľ zo znenia tohto ustanovenia, pokiaľ by aj bolo individuálne dohodnuté, v podstate ani nevie zistiť, v akej výške tá zmluvná pokuta, a za ktorý konkrétny prípad omeškania by mu najviac hrozila, čo samo o sebe spôsobuje vágnosť, neurčitosť a nezrozumiteľnosť tohto dojednania podľa § 37 Občianskeho zákonníka, ale aj hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach na strane spotrebiteľov, a je neprimerane vysoká vo vzťahu k tomu, že tak, ako to aj žalobcovia tvrdia, je možné touto zmluvnou pokutou sankcionovať aj omeškanie so zaplatením jedného centu.

Súd prvej inštancie na námietky žalovanej banky, že v danom prípade by nebolo možné žiadnu zmluvnú pokutu dohodnúť, a súd by takýmto výkladom, ktorým by prijal výklad žalobcov, znemožnil a znefunkčnil inštitút zmluvnej pokuty, poukázal na to, že zmluvná pokuta v občianskoprávných vzťahoch je zabezpečovacím inštitútom, ktorý zabezpečovací inštitút má slúžiť na zabezpečenie splnenia pohľadávky ako takej. Pokiaľ žalovaná banka niekoľkokrát namietala na proporcionalitu a primeranosť posudzovania v prípade splnenia obligatórných náležitostí zmluvného vzťahu namietaných žalobou, v danom prípade súd poukázal na proporcionalitu vo vzťahu k takto dohodnutej zmluvnej pokute. Pokiaľ by žalovaná banka mala záujem v kontraktačnom procese individuálne dohodnúť, a skutočne by aj individuálne dohadovala zmluvnú pokutu, zrejme by sa nevyhla vysvetleniu spotrebiteľovi, z akého dôvodu k tomuto zabezpečovaciemu inštitútu pristupuje, a jednoznačne mu uviedla všetky právne možnosti a skutočnosti, za ktorých by k uplatneniu tejto zmluvnej pokuty aj pristúpila. Pokiaľ by banka chcela dohodnúť so spotrebiteľom aj zabezpečovací inštitút vo forme zmluvnej pokuty, nemala sa vyhnúť tomu, aby konala so spotrebiteľom transparentne, a takéto transparentné konanie by sa muselo odzrkadliť aj v obsahovej náležitosti tejto zmluvnej podmienky.

O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Napadnutému rozsudku žalovaný predovšetkým vytýkal, že ním došlo k hrubému porušeniu jeho zaručeného práva na spravodlivé súdne konanie, keďže jeho odôvodnenie vôbec nevyhovuje kritériám, ktoré sú naň v danom ohľade kladené právnou úpravou a jej ustáleným výkladom zo strany najvyšších súdnych autorít. Súd prvej inštancie prezentoval viaceré arbitrárne závery, ktoré však neboli nijako konfrontované s jeho procesnou obranou. Mnohé vyslovené právne názory sú zároveň v rozpore s platným právom, ako je interpretované najmä ustálenou rozhodovacou praxou Súdného dvora Európskej únie.

Podľa žalovaného v odôvodnení napadnutého rozsudku nič nenasvedčuje tomu, že by súd prvej inštancie dôsledne podrobil posudzovanú zmluvnú podmienku prieskumu z hľadiska kritérií uvedených rozsudku zo dňa 14.3.2013, vo veci C-415/11 – Aziz. Nenachádza sa v ňom žiadna zmienka o rozsudkoch C-415/11 a C-226/12, napriek jeho výslovnej obrane v danom smere. Je vysoko pravdepodobné, že testy obligatórne vyžadované pri hodnotení zmluvnej podmienky, neboli vôbec vykonané. Takéto neobhájiteľné ignorovanie únievej judikatúry preto plne postačuje pre kvalifikáciu napadnutého rozsudku ako nepreskúmateľného.

Jediný test, ktorý súd prvej inštancie (žiaľ, len veľmi povrchno a okrajovo) zmienil v odôvodnení napadnutého rozsudku, je test zameraný na preskúmanie, či by podnikateľ, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní (bod 69 rozsudku C-415/11). Už na prvý pohľad je zjavné, že ide o generické frázy, ktoré vôbec nevystihujú podstatu testu podľa rozsudku C-415/11, sú navyše aj značne nezrozumiteľné a nijako neodrážajú konkrétne skutkové okolnosti prípadu. Neakceptovateľné je už to, že súd vyslovil skutkové „závery“ týkajúce sa konkrétneho negociačného procesu medzi žalobcami a bankou bez toho, aby o tejto otázke prebehlo akékoľvek zisťovanie a dokazovanie. Z citovaného odôvodnenia nemožno takisto zistiť, akému „vysvetleniu“ voči spotrebiteľom sa údaje mali vyhnúť, a ako by podľa predstavy súdu malo také „vysvetľovanie“ prebiehať (najmä čo by malo byť jeho obsahom a ako by mali byť príslušné informácie komunikované spotrebiteľovi). Súd prvej inštancie, naopak, vôbec nereflektoval, že príslušný test sa nemôže realizovať v duchu povrchnej logiky, „čo všetko by spotrebiteľ odmietol, keby mal takú možnosť pri individuálnom rokovaní“ (pri takomto prístupe by totiž pravdepodobne odmietol aj platiť úroky z úveru, lebo úver zadarmo je „lepší“ ako úver s úrokom). Nároky

kladené príslušným testom na súd sú však omnoho prísnejšie, najmä sa musí starostlivo zisťovať, na čo by veriteľ nemohol rozumne pomýšľať (slovami generálnej advokátky vo veci C-415/11: „podrobné posúdenie všetkých individuálnych okolností súvisiacich s uzatvorením zmluvy“).

Namietal, že súd prvej inštancie znegoval preventívne pôsobenie dojednania o zmluvnej pokute, ktoré je z povahy spojené s protiprávnym správaním dlžníka (inými slovami, ak dlžník riadne a včas plní svoje povinnosti, príslušná zmluvná podmienka sa voči nemu nemôže nikdy aktivizovať). Bral zreteľ iba na záujmy protiprávne konajúceho subjektu, ale nie už na oprávnené záujmy veriteľa, najmä na jeho oprávnený záujem na riadnom splácaní úverovej pohľadávky. A čo je najdôležitejšie, v organickej jednote s prvým testom podľa rozsudku C-415/11 – v rámci ktorého sa hodnotí, či zmluvné dojednania sú pre spotrebiteľa (ne)výhodnejšie ako riešenia pozitívneho práva – ide predsa o použitie typického a bežného zmluvného inštrumentu, ktorý je v zákone výslovne určený na zabezpečenie splnenia zmluvnej povinnosti (§ 544 a nasl. Občianskeho zákonníka).

Súd prvej inštancie takto úplne rezignoval na zapojenie obligatórnych kritérií zavedených ustanovením článku 4 ods. 1 Smernice 93/13. Nemožno zistiť, ako bola napadnutá zmluvná podmienka posudzovaná v kontexte povahy finančnej služby, ktorá bola predmetom uzavretej zmluvy, a už vôbec nie aké bolo jej pôsobenie v rámci celého obsahu záväzkového vzťahu; súd sa vôbec neunúval skúmať ostatné ustanovenia zmluvy a jej príloh, a teda ako príslušná zmluvná podmienka obostojí v komplexe všetkých práv a povinností zmluvných strán. Nestačí totiž akákoľvek nerovnováha v právnom (zmluvnom) postavení subjektov záväzkového vzťahu, ale musí ísť o nerovnováhu intenzívnu, čomu musí úplne prirodzene zodpovedať aj odôvodnenie súdneho rozhodnutia konštatujúceho neprijateľnosť. V napadnutom rozsudku sa však opäť nenachádza nič, čo by vyhovovalo týmto kritériám.

Podľa žalovaného bod 14 odôvodnenia napadnutého rozsudku ďalej indikuje, že súd prvej inštancie posudzoval zmluvnú podmienku aj vo svetle ustanovenia § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka. Z tohto pohľadu sa javí, že nevyvlúčil apriórne prípustnosť dojednania o zmluvnej pokute ako takého, iba skonštatoval neprijateľnosť určitej výšky pokuty. V akej výške však mala byť v zmluve so žalobcami stanovená zmluvná pokuta za nezaplatenie splátky, aby podľa súdu vyhovovala nárokom spotrebiteľskej prijateľnosti? Žalovaný považuje za nemysliteľné, aby sa takto kategoricky postulovala neprijateľnosť určitej výšky pokuty bez toho, aby bolo zároveň objasnené, aká výška prijateľná je.

Nedostatok argumentácie súdu prvej inštancie tkvie aj v jeho právno-logickej neobhájiteľnosti. Napadnutý rozsudok totiž „našiel“ údajnú nerovnováhu vo vzájomnom postavení strán aj v okolnosti, že zmluvná podmienka o zmluvnej pokute môže byť za určitých okolností neprimeraná. Takýto prístup je však v príkrom rozpore s obsahom právnej normy v ustanovení § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je kritériom neprijateľnosti výlučne neprimeraná výška sankcie. Inými slovami, aby mohla byť zmluvná podmienka spojená s atribútom neprijateľnosti, musí byť sankcia neprimerane vysoká vždy (za každých okolností), a nielen niekedy (za určitých okolností).

Podľa žalovaného rozhodnutie vo veci samej tu záviselo od vyriešenia právnej otázky, či môže byť neprijateľnou zmluvná podmienka o zmluvnej pokute, pri ktorej nebolo zistené porušenie povinností zavedených ustanovením § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka a jeho vykonávacím právnym predpisom. Podmienky uplatňovania sankcií voči finančnému spotrebiteľovi sú prísne regulované. Ustanovenia § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 3a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. zakotvujú totiž striktné limity sankcií za omeškanie spotrebiteľa so splácaním poskytnutých finančných prostriedkov – pričom právna norma, mimochodom, explicitne dovoľuje dojsť aj zmluvnú pokutu, a to aj popri úroku z omeškania (§ 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.). Žalobcovia však nielen netvrdili a nepreukazovali, že napadnutou zmluvnou podmienkou boli porušené vyššie označené ustanovenia právnych predpisov – teda v kontexte rozsudku C-415/11 nepreukázali, že ich zmluvné postavenie bolo horšie ako zákonné – ale ani súd prvej inštancie takúto skutočnosť inak nezistil. Práve týmito ustanoveniami teda mala byť pomeriavaná prípustnosť zmluvného dojednania o zmluvnej pokute, a iba v prípade ich porušenia by mal prichádzať do úvahy účinok v podobe neexistencie nároku na nevyhovujúcu sankciu. A naopak, nemôže byť „zneplatňované“ dojednanie, ktoré je v súlade s právnou normou zavedenou práve za účelom regulácie sankcií v spotrebiteľských úverových vzťahoch.

Namietal, že súd ignoroval kľúčové kritérium zohľadnenia celého obsahu zmluvného vzťahu., keď mu vytkol, že formulácia „najviac do výšky určenej podľa právnych predpisov“ je údajne vágna a nedostatočne určitá, keďže spotrebiteľ z nej nevie zistiť, v akej výške „zmluvná pokuta ..... by mu najviac hrozila“. Alibisticky však „prehliadol“, že ide o dojednanie v zmluve zakladajúcej úverový záväzok, ktorý mal trvať až do 27.8.2037. Pri tvorbe zmlúv uzatváraných na takéto dlhé časové obdobie je pritom úplne samozrejým, že je vyložene nevhodné a nežiaduce citovať ustanovenia právnych predpisov platných a účinných v čase vzniku zmluvy, pretože v dlhodobom časovom horizonte môže opakovane dôjsť k zmene príslušných normatívnych pravidiel, čo by si vždy vyžadovalo aj zodpovedajúcu zmluvnú

novelizáciu. Spotrebiteľom sme však poskytol úplne zrozumiteľnú a transparentnú informáciu, že výška sankcie nesmie prekročiť zákonné limity, na základe ktorej si mohli vytvoriť dostatočne účinnú predstavu, že ich oprávnené záujmy pri uplatňovaní sankcií požívajú aj „zákonnú“ ochranu. Druhá výhrada súdu, že spotrebiteľa údajne nedokážu zistiť, za ktorý „konkrétny prípad omeškania“ by im hrozila pokuta, je už potom úplne nezmyselná, keďže zmluvná podmienka jasne popisuje, v čom spočíva prípadné protiprávne konanie dlžníkov vedúce k vzniku nároku na zmluvnú pokutu („ak dlžník neuhradí splátku Úveru riadne a včas“); navyše v súdom prezentovanej podobe ide o výhradu smerujúcu voči prípadnému úkonu uplatňujúcemu nárok na zmluvnú pokutu, a nie voči samotnej zmluvnej podmienke (ako má veriteľ vopred vedieť, so zaplatením ktorej splátky sa dlžník dostane do omeškania?).

Vo vzťahu k druhému napadnutému výroku, ktorým došlo k vylúčeniu „žalobného návrhu žalobcov na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti tohto úveru a vydanie bezdôvodného obohatenia“ na samostatné konanie, žalovaný namietal jeho absolútnu nepreskúmateľnosť. V odôvodnení napadnutého rozsudku nie je nikde uvedené, v čom súd prvej inštancie vzhliadol splnenie podmienok podľa § 166 ods. 2 Civilného sporového poriadku, t.j. prečo sa jednotlivé žalobné nároky nehodia na spojenie.

Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, a vec v celom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia. Okrem iného uviedli, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa atribúty jasnosti, stručnosti a zrozumiteľnosti odôvodnenia čo do určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok spĺňa a preto ho považujú za dostatočne odôvodnený. Nesúhlasia s argumentáciou žalovaného o nedostatku riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku a poukazujú najmä na jeho vecné odôvodnenie, pretože prvoinštančný súd sa dostatočne zaoberal všetkými právne významnými námietkami žalovanej v konaní.

Uviedli, že čo sa týka vecného posúdenia, tak zmluvná pokuta predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 OZ a § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka. V konkrétnom prípade ide o zmluvnú pokutu za akékoľvek každé omeškание, a to čo i len za 1 cent. Zmluvné ustanovenie nepočíta ani so žiadnymi prípadnými objektívnymi dôvodmi na strane spotrebiteľa, resp. s dôvodmi ktoré spotrebiteľ nezavinil. Limitovaná nie je ani vo výške súčtu všetkých nesplatených splátok po odpočítaní zostatku istiny. Takto formulovaná zmluvná pokuta je neobmedzená a môže byť účtovaná žalovanou jednostranne, podľa vlastnej úvahy. Neobstojí rovnako ani tvrdenie, že dovetkom „najviac do výšky určenej podľa právnych predpisov“ by malo ísť o akési preklenutie znenia právneho predpisu do Zmluvy, keďže nejde o kogentné ustanovenie (viď. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-598/21). Žalovanému ako veriteľovi je napadnutou neprijateľnou zmluvnou podmienkou umožnené sankcionovať omeškание spotrebiteľa zmluvnou pokutou, ako aj úrokom z omeškания. Nárok na úrok z omeškания žalovanému vzniká priamo zo zákona (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V danom prípade má ísť o paušálnu zmluvnú pokutu za akékoľvek omeškание, ktoré nie je limitované ani čo i do počtu uložených sankcií napr. v období jedného mesiaca.

Oprávnenie iba dodávateľa sankcionovať porušenie povinnosti zo strany spotrebiteľa, a naopak absenciou oprávnenia spotrebiteľa taktiež si nárokovať zmluvnú pokutu v prípade porušenia zo strany dodávateľa, predstavuje podľa žalobcov značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Zmluvná pokuta je len jednostranná a týmto ustanovením sa sledujú len záujmy veriteľa na včasné plnenie dlžnej sumy zo strany dlžníka. Zmluvná pokuta bola dohodnutá len pre prípad omeškания dlžníka, nie však aj omeškания v plnení povinnosti veriteľa z čoho vyplýva, že porušenie povinnosti dlžníka je sankcionované viac ako porušenie zmluvných povinností veriteľa. Za takéto porušenie zmluvného dojednanja môže veriteľ žiadať zákonné úroky z omeškания, v dôsledku čoho je zmluvná pokuta ďalšou (duplicitnou) sankciou za omeškание.

Za podstatné žalobcovia považujú to, že o neprijateľnosti zmluvnej pokuty už bolo súdmi Slovenskej republiky rozhodnuté pred mnohými rokmi a o jej neprijateľnosti súdy rozhodujú doposiaľ. Ako príklady uviedla rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 8Co/23/2017, z 20.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 22Co/51/2018, z 18.12.2018.

Vo vzťahu k vylúčeniu veci na samostatné konanie z dôvodu prejudiciálneho konania vedeného na Súdnom dvore EÚ vo veci C-677/23 sa žalobcovia stotožnili s rozhodnutím súdu prvej inštancie.

S poukazom na uvedené argumenty žalobcovia navrhli rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Zároveň žalobcovia si uplatnili náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. §

379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného voči I. výroku je nedôvodné a voči II. výroku neprípustné.

6. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

7. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje

8. Podľa § 298 ods. 1, 2 CSP súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou. Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

9. Podľa § 53 ods. 4 písm. a) a k) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy a k) požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku.

10. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

11. Napadnutým výrokom I. súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o splátkovom úvere (úver na bývanie) č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 26.08.2016, v článku II. Ostatné ustanovenia, bod 7., v znení: „Ak dlžník neuhradí splátku Úveru riadne a včas, Banka môže okrem zaplataenia úrokov z omeškania požadovať od Dlžníka aj zmluvnú pokutu za každý prípad omeškania vo výške 25 EUR, a to najviac do výšky určenej podľa právnych predpisov.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. a) a k).

12. Z obsahu spisu je nepochybné, že medzi stranami sporu bola dňa 26.8.2016 uzatvorená štandardná formulárová zmluva o spotrebiteľskom splátkovom úvere (č.l. 4 až 6 spisu) podľa ustanovení v tom čase účinného Občianskeho zákonníka. Uvedené je dôvodom k tomu, aby súdnej kontrole boli podrobené aj zmluvné dojednania majúce charakter podmienok spôsobujúcich značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pritom by nemali byť žiadne pochybnosti o tom, že žalobcovia ako spotrebiteľia sú slabšou zmluvnou stranou, či už z dôvodu neinformovanosti alebo vyjednávacej pozície pri pokuse dosiahnuť zmenu už vopred naformulovanej zmluvy.

13. Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväžiť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstojí ako celok. Súdny dvor dokonca považuje ochranu spotrebiteľa podľa čl. 6 Smernice za tak významnú, že sa má klásť principiálne na roveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života.

14. Najvyšší súd SR vyslovil, že v prípade žaloby spotrebiteľa o určenie/vyslovenie neprijateľnosti alebo neplatnosti zmluvnej podmienky nie je potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem. Ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo27/2018 z 28.3.2019).

15. Odvolací súd pripomína, že po prvé podľa ustálenej judikatúry je vnútroštátny súd povinný ex offa posúdiť nekalú povahu zmluvnej podmienky patriacej do pôsobnosti smernice 93/13, a tým odstrániť nerovnováhu existujúcu medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom, a to hneď ako je oboznámený s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel (rozsudok z 11. marca 2020, Lintner, C-511/17, EU:C:2020:188, bod 26 a citovaná judikatúra). Po druhé v prípade neexistencie uvedených právnych a skutkových okolností musí mať vnútroštátny súd rozhodujúci v spore medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom možnosť ex offa nariadiť vykonávanie dôkazov s cieľom zistiť, či ustanovenie nachádzajúce sa v zmluve, ktorá je predmetom sporu, patrí do pôsobnosti tejto smernice (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. marca 2020, Lintner, C-511/17, EU:C:2020:188, body 36 a 37 a citovanú judikatúru).

16. V tomto kontexte Súdny dvor už viackrát zdôraznil, že vnútroštátny súd má ex offa posúdiť nekalú povahu zmluvnej podmienky patriacej do pôsobnosti smernice 93/13, a tým odstrániť nerovnováhu medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom, hneď ako je oboznámený s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel (rozsudky zo 14. marca 2013, Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164, bod 46 a citovaná judikatúra; z 21. decembra 2016, Gutiérrez Naranjo a i., C-154/15, C-307/15 a C-308/15, EU:C:2016:980, bod 58, ako aj z 26. januára 2017, Banco Primus, C-421/14, EU:C:2017:60, bod 43). Okrem toho smernica 93/13, ako vyplýva z jej článku 7 ods. 1 v spojení s jej dvadsiatym štvrtým odôvodnením, ukladá členským štátom povinnosť stanoviť primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili ďalšiemu uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatváraných so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudok z 26. júna 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, bod 44 a citovaná judikatúra).

Aj keď Súdny dvor už opakovane a vzhľadom na požiadavky článku 6 ods. 1, ako aj článku 7 ods. 1 smernice 93/13 vymedzil spôsob, akým má vnútroštátny súd zabezpečiť ochranu práv, ktoré spotrebiteľom vyplývajú z tejto smernice, nič to nemení na skutočnosti, že právo Únie v zásade neharmonizuje konania uplatniteľné na skúmanie údajne nekalej povahy zmluvnej podmienky a že tieto konania teda patria do vnútroštátneho právneho poriadku členských štátov, avšak pod podmienkou, že nesmú byť menej výhodné ako tie, ktorými sa spravujú podobné situácie vo vnútroštátnom práve (zásada ekvivalencie), a nesmú v praxi znemožňovať alebo príliš sťažovať výkon práv poskytnutých spotrebiteľom právom Únie (zásada efektivity) (pozri najmä rozsudok z 26. júna 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, body 45 a 46, ako aj citovanú judikatúru)

Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá neumožňuje, aby súd rozhodujúci o nariadení výkonu rozhodnutia, na ktorý bola podaná námietka proti exekúcii, posúdil ex offa alebo na návrh spotrebiteľa nekalú povahu podmienok zmluvy uzavretej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom, ktorá je exekučným titulom, pokiaľ súd rozhodujúci vo veci samej, na ktorý môže byť podaná samostatná žaloba podľa všeobecného práva na účely preskúmania potenciálne nekalej povahy podmienok takejto zmluvy, je oprávnený prerušiť exekučné konanie dovtedy, kým nerozhodne vo veci samej, len vtedy, ak je zložená zábezpeka, ktorej výška môže odradiť spotrebiteľa od toho, aby takúto žalobu podal a zotrval na nej (pozri v ďalšom Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) zo dňa 17. mája 2022 vo veci C-725/19).

17. Odvolací súd uvádza, že pri posudzovaní zmluvnej pokuty ako neprijateľnej podmienky vychádzal súd prvej inštancie z posúdenia dojednanej zmluvnej pokuty, či táto spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Nespochybňoval význam zmluvnej pokuty. Pokiaľ však ide o spotrebiteľský vzťah, musí ísť o takú zmluvnú pokutu, ktorá obstoje v rámci súdnej kontroly neprijateľných podmienok so zreteľom na povahu, obsah a osobitosti právneho úkonu, ako i na vzájomné práva a povinnosti účastníkov spotrebiteľskej zmluvy, ktoré by mali byť vyvážené.

18. Odvolací súd nepospochybňuje, že zmluvná pokuta v prvom rade plní prevenčnú funkciu tým, že hrozba majetkovej sankcie motivuje dlžníka, aby včas a riadne splnil zmluvnú povinnosť a ďalej plní reparačnú funkciu, lebo jej zmyslom je tiež reparaovať na strane veriteľa ujmu, ktorá mu vznikla v dôsledku

porušenia povinnosti zo strany dlžníka a taktiež predstavuje sankciu pre toho, kto porušil povinnosť. Uvedené však neznamená, že výška zmluvnej pokuty môže byť dohodnutá ľubovoľne, ale zvlášť v prípade spotrebiteľskej zmluvy.

19. Žalovaný právo na zmluvnú pokutu odvíja od ustanovenia § 544 a nasl. Občianskeho zákonníka a od spotrebiteľskej zmluvy (zmluvy o splátkovom úvere), ktorá ako typová zmluva je uzatváraná vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy, a teda aj dojednanie o zmluvnej pokute nemôže ovplyvniť. V žiadnom prípade nemožno tvrdiť, že sa jedná o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie (§ 53 ods. 2 OZ). Žalovaný ako dodávateľ zmluvnú pokutu so žalobcami ako spotrebiteľmi osobitne nevyjednával, pretože zmluvná pokuta je dojednaná za rovnakých podmienok vo všetkých zmluvách. Zmluvná pokuta, ktorá nebola individuálne dojednaná, lebo sa jedná o štandardnú typovú zmluvu, a ktorá spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, je v rozpore s ochranou práv spotrebiteľa, ako aj v rozpore s Chartou základných práv Európskej únie (článok 98), podľa ktorého je v záujme naplnenia jedného zo základných práv Európskej únie politiky štátov zabezpečiť vysoký stupeň ochrany spotrebiteľa, a preto je potrebné využiť všetky efektívne prostriedky ochrany spotrebiteľa, aby sa zvyšovala dôvera spotrebiteľov v trh, aby neprimerané postupy spotrebiteľov na trhu nezaťažovali. Žalovaný ako osoba podnikajúca na trhu s úvermi má odbornú prevahu nad spotrebiteľmi, ktorým svoje služby poskytuje, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k spotrebiteľom sa bude správať s náležitou odbornou starostlivosťou.

20. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že uvedená zmluvná podmienka predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatnou, keď spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, keď veriteľ si podľa nej môže duplicitne, popri zákonom úroku z omeškania, ktorý predpokladajú priamo právne predpisy ako sankciu pre dlžníka pre prípad omeškania, uplatňovať sumu 25,- eur pri každom jednotlivom omeškaní žalobcov s úhradou splátky. Odvolací súd to považuje za neprimeranú sankciu, aj s poukazom na skutočnosť, že uvedenú sumu by si veriteľ mohol uplatňovať bez ohľadu na dĺžku omeškania, a teda aj pri omeškaní v trvaní napr. jedného dňa by okrem omeškanej splátky žalobca musel uhradiť sumu 25 eur navyše ako zmluvnú pokutu. Pri oneskorenej úhrade peňažného plnenia nemôže ostať bez povšimnutia výška pohľadávky vzniknutej porušením záväzku. Paušálne dojednanie zmluvnej pokuty, ktoré vôbec nezohľadňuje výšku pohľadávky vzniknutej porušením záväzku, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Odvolací súd nespochybňuje právo veriteľa zabezpečiť splnenie povinnosti dlžníka aj prostredníctvom zmluvnej pokuty, avšak nie vo fakticky neobmedzenom rozsahu (za každé jedno omeškanie), bez presne stanovených pravidiel jej stropu (do výšky určenej podľa právnych predpisov je pre spotrebiteľa neurčité dojednanie).

21. Odvolací súd poukazuje na to, že dojednanie zmluvnej pokuty vôbec nezohľadňuje intenzitu a význam toho ktorého porušenia povinnosti, ani výšku dlhu spotrebiteľa vzniknutého porušením záväzku. Znenie zmluvnej podmienky umožňuje veriteľovi požadovať od dlžníka v podobe sankcií za omeškanie (t.j. okrem zmluvnej pokuty aj úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Toto dojednanie predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko výrazne znevýhodňuje spotrebiteľa a dodávateľovi umožňuje pri akomkoľvek i menej významnom porušení povinnosti uplatniť si voči spotrebiteľovi zmluvnú pokutu, popri úrokoch z omeškania. Takáto paušálna zmluvná pokuta je neprijateľnou aj bez ohľadu na to, že jej maximálna výška je limitovaná v zmysle príslušných právnych predpisov (§ 3a Nar. vlády SR 87/1995 Z.z.)

22. Po zohľadnení uvedeného odvolací súd dospel k záveru zhodnému so súdom prvej inštancie, že dojednaná zmluvná pokuta ako sankcia za porušenie zmluvných povinností spotrebiteľom je neprimerane vysoká, v dôsledku čoho je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka. Zmluvná podmienka žalovaného v rovnakom znení bola pritom vyhlásená za neprijateľnú už rozsudkom Okresného súdu Prešov, č.k. 11Csp/9/2022-129 zo dňa 6.5.2022 v spojení s opravným uznesením č.k. 11Csp/9/2022-161 zo dňa 15.6.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 9CoCsp/50/2022 zo dňa 23.2.2022, rozsudkom Okresného súdu Prešov, č.k. 7Csp/8/2022-224 zo dňa 1.2.2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 10CoCsp/16/2023 z 18.7.2023, rozsudkom Okresného súdu Svidník č.k. 1Csp/34/2019-231 zo dňa 15.6.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 5CoCsp/3/2023 zo dňa 16.4.2024.

23. V tejto súvislosti odvolací súd podporne poukazuje na ustanovenie § 53a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

24. Podľa § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi za odplatu, sankcie za omeškanie s plnením záväzku spotrebiteľa spolu nesmú byť vyššie, ako ustanoví vykonávací predpis.

25. Podľa § 3a ods. 1 a 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú spolu prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády; za rozhodujúcu sa považuje ročná percentuálna miera nákladov pre obdobný typ spotrebiteľského úveru. Za sankcie podľa odseku 1 sa považujú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov.

26. Podľa odvolacieho súdu režim § 53b ods. 1 OZ nevyklučuje posúdenie neprijateľnosti zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 1 OZ alebo § 53 ods. 4 OZ, ktoré sa uplatnia prednostne, keďže do testu administratívneho stropu podľa § 53b ods. 1 OZ môžu vstúpiť iba tie zmluvné podmienky upravujúce sankcie lege artis, a nie tie, ktoré sú už ex lege neplatné, ako je to v tomto posudzovanom prípade v dôsledku neprijateľnosti.

27. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd poznamenáva, že nezávislosť rozhodovania súdov sa musí uskutočňovať v ústavnom a v zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 ods. 1 a násl. Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, a to spôsobom zakotveným v ust. § 220 ods. 2 CSP, ktoré stanovuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku a jeho záväznú logickú štruktúru. Odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka v tomto prípade nebola naplnená.

28. V danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, výsledky vykonaného dokazovania, vysvetlil, čoho sa žalobcovia domáhali, čo uvádzal žalovaný na svoju obranu, čím žalobcovia a žalovaný argumentovali v konaní pred súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery o neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

29. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už

nespôsobilú ovplyvniť posúdenie uznesenia súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

30. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP so stotožnením sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie.

31. Podľa § 357 CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,
- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia,
- p) postúpení právomoci do cudziny.

32. Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

33. Podľa § 166 ods. 2 CSP ak sa v žalobe uvádzajú veci, ktoré sa na spojenie nehodia, alebo ak odpadnú dôvody, pre ktoré súd konania spojil, súd môže niektorú vec vylúčiť na samostatné konanie.

34. V ustanovení § 357 CSP je taxatívne vymenovaný okruh uznesení súdu prvej inštancie, proti ktorým je odvolanie prípustné, t.j. proti uzneseniu, ktoré nie je uvedené v uvedenom ustanovení, odvolanie prípustné nie je. Ide o zmenu oproti doterajšej právnej úprave v Občianskom súdnom poriadku, ktorý bol platný a účinný do 1.7.2016, ktorá taxatívne vypočítavala uznesenia, voči ktorým odvolanie prípustné nebolo.

35. O vylúčení veci na samostatné konanie rozhoduje súd uznesením. Aj v tomto prípade ide rovnako, ako v prípade uznesenia o spojení vecí, o uznesenie, ktorým sa upravuje vedenie konania, proti ktorému nie je prípustné odvolanie a ktorým súd nie je viazaný.

36. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam odvolací súd odvolanie žalovaného voči výroku II. o vylúčení žalobného návrhu žalobcov na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti tohto úveru a vydanie bezdôvodného obohatenia na samostatné konanie podľa § 386 písm. c) CSP odmietol.

37. Odmietnutie podaného odvolania bráni tomu, aby sa odvolací súd zaoberal dôvodmi podaného odvolania vo vzťahu k výroku o vylúčení veci na samostatné konanie.

38. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).